

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 iunie 2016

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

mun. Chișinău

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Stoianova Olga în numele inculpatului Rusnac Serghei și de inculpatul Rotaru Alexei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2015, în cauza penală privindu-i pe

Rusnac Serghei Fiodor, *născut la 15 martie 1976, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Zelinschi nr. 10/2, ap.2.*

Rotaru Alexei Alexei, *născut la 19 aprilie 1984, originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Grătiești, str. Primăverii nr. 2A.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.07.2014 – 22.04.2015;

Instanța de apel: 04.06.2015 – 05.10.2015

Instanța de recurs: 20.04.2016 – 08.06.2016.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 aprilie 2015, Rusnac S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34 alin. (3), 82 alin. (2) Cod penal, la 6 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis.

Tot prin aceeași sentință a fost recunoscut vinovat și condamnat inculpatul Rotaru A. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34 alin. (1), 82 alin. (2) Cod penal, la 6 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis.

Conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, inculpatului Rotaru A. i-a fost adăugată la pedeapsa stabilită prin sentința dată, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Ialoveni din 30.11.2007, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 16 ani, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis.

1.1. Prin aceeași sentință, a fost condamnat și inculpatul Chindeacov V., însă în privința acestuia hotărârea nu a fost contestată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Rusnac S., la 07 iunie 2014, aproximativ pe la orele 05:00, aflându-se în fața blocului situat pe adresa str. Tiraspol 11, mun. Chișinău, acționând de comun acord cu Rotaru A. și Chindeacov V., urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, l-au încercuit pe Cuzin E. și i-au aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste corp, cauzându-i dureri fizice. Ulterior, continuându-și acțiunile criminale Rusnac S. împreună cu Rotaru A. și Chindeacov V. au sustras de la ultimul bunuri materiale în sumă totală de de 8 527 lei, cauzându-i astfel părții vătămate o daună materială considerabilă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților Rusnac S. și Rotaru A. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, jaful, adică *sustragerea deschisă a bunurilor altor persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, au atacat-o cu apel avocatul Postu A. în numele inculpatului Rotaru A., inculpatul Rotaru A., avocatul Stoianov O. în numele inculpatului Rusnac S.

3.1. Avocatul Postu A. a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia fapta să fie recalificată în baza art. 187 alin. (1) Cod Penal, cu stabilirea unei pedepse minime prevăzute de acest articol, iar bunurile ce aparțin inculpatului Rotaru A. să-i fie restituite acestuia și nu părții vătămate Cuzin E.

În motivarea apelului, acesta a invocat netemeinicia sentinței din mai multe considerente, și anume că instanța de judecată ilegal a aplicat în privința lui Rotaru A. prevederile art.85 Cod Penal, aceasta a inclus în pedeapsă termenul deja executat de inculpatul Rotaru A., cuprins între 07.07.2007 - 14.04.2014, din motiv că prin încheierea Judecătorei Orhei din 11.04.2014, inculpatul a fost eliberat condiționat înainte de termen cu 1 an 2 luni și 14 zile.

Apelantul a menționat că prima instanță nu a luat în considerație la individualizarea pedepsei circumstanțele atenuante prevăzute la art. 76 Cod Penal, stabilite la caz, și anume că Rotaru A., a recunoscut vina pe deplin, s-a autodenunțat benevol, anunțând poliția și comunicându-le locul aflării lui, menționând că el a comis o infracțiune. Rotaru A. nu a fugit de la locul faptei, ba mai mult, el a așteptat pînă a venit grupa operativă la

fața locului, deplasându-se cu ei la Inspectoratul de Poliție Centru, acolo a predat benevol lucrurile ce se aflau la el, luate de la partea vătămată.

3.2. Inculpatul Rotaru A. a solicitat casarea sentinței cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii prin care să-i fie stabilită o pedeapsă minimă.

În motivarea cererii, inculpatul a invocat că la data de 30.11.2007 a fost condamnat la 10 ani privațiune de libertate tip semiînchis, pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, înspășindu-și pedeapsa din 07.07.07 pînă la data de 14.04.2014. Prin încheierea Judecătoriei Orhei din 11.04.2014 a fost eliberat condiționat înainte de termen, în conformitate cu prevederile art. 91 Cod penal, au fost calculate zilele privilegiate prin muncă remunerată conform art. 238 Cod de executare. Astfel, i-au mai rămas 1 an 2 luni și 14 zile de executat, însă ulterior, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30.06.2014, încheierea prin care a fost eliberat condiționat a fost casată.

Apelantul a menționat că nu este de acord cu sentința pe care o consideră ilegală, și anume în partea individualizării pedepsei, unde instanța de judecată nu a luat în considerație faptul că el s-a autodenunțat.

De asemenea, în cererea de apel, a mai invocat și faptul că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate, pe care le consideră false, mai mult ca atât, nu s-a luat în vedere faptul că ultimul a dat declarații diferite, fiind audiat în stare de ebrietate.

3.3. Avocatul Stoianova O. a declarat apel în numele inculpatului Rusnac S. prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri privind achitarea lui Rusnac S.

În motivarea apelului, aceasta a indicat că, concluziile instanței sunt în contradicție cu materialele cauzei, lipsesc probe directe ce ar confirma implicarea și vinovăția lui Rusnac S. în comiterea infracțiunii imputate, nu sunt delimitate acțiunile fiecăruia din participanți și rolul acestora la săvîrșirea faptei infracționale.

La adoptarea sentinței, prima instanță a pus la bază ca proba definitoare a existenței vinovăției lui Rusnac S. declarațiile părții vătămate Cuzin E., conform cărora între Rusnac S. și ceilalți inculpați ar fi existat o înțelegere. Aceste declarații nu au fost confirmate în nici un fel de partea vătămată, după cum prevede art. 96 Cod de procedură penală, respectiv nu pot fi puse la baza unei hotărîri de condamnare.

Mai mult ca atât, partea vătămată la audierea suplimentară în ședința de judecată din 06.04.2015 a declarat că nu are careva pretenții sau obiecții față de Rusnac S., obiecte sustrase nu au fost ridicate de la acesta și el nu a aplicat careva lovituri părții vătămate, aflîndu-se la distanța de 15-20 m de la locul infracțiunii, și nu a sustras careva bunuri de la partea vătămată, fapt ce poate fi confirmat prin procesul-verbal din 06.04.2015, anexat la cauza dată.

Astfel, învinuirea adusă lui Rusnac S. în săvîrșirea infracțiunii se bazează pe procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 09.06.2014 (Vol.I, f.d. 49) în privința lui

Rusnac S., care este lovit de nulitate, deoarece a fost întocmit cu nerespectarea prevederilor art.116 Cod de procedura penală.

În concluzie, apelantul a remarcat faptul că nici unul din documente, inclusiv rechizitoriu și sentința contestată, nu au fost eliberate lui Rusnac S. în limba pe care o posedă pentru a lua cunoștință cu aceste acte și cu învinuirea care i-a fost imputată imputată lui, fiind vorbitor de limbă rusă, nu a fost asigurat cu traducător la etapa urmăririi penale. Deci, lui Rusnac S. i-a fost limitat accesul la justiție prin neeliberarea documentelor în limba pe care o posedă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2015 apelul declarat de către avocatul Stoianova O. în numele inculpatului Rusnac S. a fost respins, ca fiind nefondat.

Apelurile declarate de către avocatul Postu A. în numele inculpatului Rotaru A. și de către inculpatul Rotaru A. au fost admise, sentința a fost casată parțial în partea stabilirii pedepsei în privința lui Rotaru A. și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia:

Inculpatului Rotaru A. recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă.

Conform art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, inculpatului Rotaru A. i-a fost adăugată la pedeapsa stabilită, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Iași din 30.11.2007, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a constatat că starea de fapt și de drept reținută în sarcina inculpaților Rusnac S. și Rotaru A. corect a fost încadrată juridic în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, de către prima instanță.

Aceste împrejurări au fost stabilite corect reieșind din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Așadar, instanța de apel a indicat că, prin cumulul de probe acumulate se confirmă cu certitudine intenția directă a inculpaților Rusnac S. și Rotaru A. în comiterea infracțiunii de jaf.

Referitor la apelul declarat de avocatul Stoianova O. în numele inculpatului Rusnac S., instanța de apel a considerat că, apărarea eronat a interpretat probele administrate, or declarațiile părții vătămate nu conțin careva contradicții esențiale ce ar influența realitatea evenimentelor petrecute, mai mult ca atât, ele corespund și cu declarațiile date de inculpatul Rotaru A., care a recunoscut cele imputate și a relatat circumstanțele de fapt în care a fost săvârșită infracțiunea.

De asemenea, instanța nu a reținut argumentele avocatului Stoianova O., precum că inculpatului Rusnac S. nu i-a fost eliberat rechizitoriul și sentința în limba pe care acesta o posedă, limba rusă, ultimului fiindu-i limitat accesul la justiție, din care motiv instanța de apel le-a respins, ca fiind nefondate, deoarece prin semnăturile existente la materialele

dosarului, a fost confirmat faptul că inculpații Rusnac S., Rotaru A. și Chindeacov V. au primit copiile actelor procesuale în limba rusă la data de 26.05.2015.

În plus, Rusnac S. fiind audiat la 15 iulie 2014 în calitate de învinuit a dat declarații în limba rusă și acesta a indicat că din cuvintele sale a fost scris corect și a semnat.

Referindu-se la procesul-verbal de recunoaștere a persoanelor din 09.06.2014, din care partea vătămată l-a recunoscut pe Rusnac S. sub nr. 5, ca persoană de care a fost atacat (Vol. I, f.d. 51), pe care apărarea l-a considerat lovit de nulitate, fiind întocmit cu nerespectarea prevederilor art. 166 Cod de procedură penală, instanța de apel a indicat că actul procesual-penal în cauză a fost întocmit în strictă conformitate cu prevederile legale, iar argumentul apărării invocat în acest poartă un caracter pur declarativ.

Totodată, instanța de apel a respins ca neîntemeiate, argumentele avocatului inculpatului Rusnac S., referitor la faptul că au fost ignorate prevederile art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală, iar organul de urmărire penală nu a întreprins toate măsurile prevăzute de lege, deoarece acestea contravin circumstanțelor cauzei penale și poartă caracter declarativ nefiind probate cu probe concludente.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel avocatul Stoianova O. în numele inculpatului Rusnac S. și inculpatul Rotaru A. au atacat-o cu recurs ordinar.

6.1. Avocatul Stoianova O. în recurs solicită casarea parțială a deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpatul Rusnac S. să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal.

În motivarea cererii de recurs, recurentul invocă că instanța de apel eronat a preluat aprecierea probelor de către prima instanță, și greșit a ajuns la concluzia de a-l condamna pe inculpatul Rusnac S.

Așadar, instanța de apel a apreciat ca fiind veridice declarațiile părții vătămate, pe care și-a bazat soluția adoptată, însă aceste declarații nu au fost confirmate în nici un fel de partea vătămată, după cum prevede art. 96 Cod de procedură penală, respectiv nu puteau fi puse la baza unei hotărâri de condamnare. Mai mult ca atât, nici din declarațiile părții vătămate și nici din alte probe administrate la cauza penală nu indicau cert asupra rolului pe care l-a îndeplinit Rusnac S. la săvârșirea infracțiunii.

Mai adaugă că la materialele dosarului lipsesc careva probe directe, veridice și întemeiate privind învinuirea înaintată lui Rusnac S. în săvârșirea infracțiunii imputate. Deci acuzarea nu a prezentat și nu a adus nicio probă în sprijinul acuzării înaintate lui Rusnac S.

6.2. Inculpatul Rotaru A. solcită casarea deciziei și pronunțarea unei hotărâri potrivit căreia acestuia să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, motivând că el nu are nicio vină în comiterea infracțiunii imputate.

7. Procurorul a depus referință asupra recursurilor declarate, menționând că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, cu menținerea hotărârii contestate, deoarece motivele invocate nu sunt aplicabile din punct de vedere a erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

În cauza deferită judecării, sunt declarate două cereri de recurs, dintre care una este a avocatului Stoianova O. în interesele lui inculpatului Rusnac S. și cealaltă a inculpatului Rotaru A. astfel în contextul ce urmează instanța de recurs se va expune punctat asupra soluției de inadmisibilitate adoptate pe marginea acestora.

8.1. Cu referire la recursul declarat de avocatul Stoianova O. în numele inculpatului Rusnac S. instanța de recurs remarcă că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Prin înaintarea recursului, avocatul inculpatului exprimă dezacordul cu soluția adoptată de instanța de apel privitor la condamnarea inculpatului Rusnac S. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal, prin prisma aprecierii probelor de către aceasta.

Astfel, în raport cu alegațiile recurentului expuse în cererea de recurs, instanța de recurs constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în prevederile art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal.

În contextul dat, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului aceasta nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al primelor instanțe și a celor de apel.

Totodată, instanța de recurs remarcă că nu va examina nici criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci doar va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de prima instanță și de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Rusnac S. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs reține ca fiind o regulă generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, ce prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de prima instanță și instanța de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, în opinia instanței de recurs criticile recurentului referitor la stabilirea eronată a circumstanțelor de fapt, privind aprecierea greșită a probelor ce dovedesc

nevinovăția inculpatului în cele incriminate, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că atât prima instanță, cât și cea de apel au făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În această ordine de idei, instanța de recurs specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, pe care instanța de recurs le consideră nefondate, ajunge la concluzia că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către prima instanță sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Așadar, în vederea determinării dacă careva erori de drept au fost admise în cauza dată de către instanța de apel, instanța de recurs, menționează că, în urma unei analize ample a conținutului deciziei, dar și a probelor verificate de către instanța de apel conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost corect apreciate de către instanțele de fond prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, se conchide faptul că, prima instanță corect a încadrat juridic fapta ilicită comisă de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal.

În contextul dat, în pofida faptului că apărătorul susține că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită și instanțele de fond au pus la baza hotărârilor de condamnare doar declarațiile părții vătămate, instanța de recurs notează că instanța de apel corect a constatat că implicarea inculpatului la săvârșirea infracțiunii este dovedită și prin alte probe anexate la materialele dosarului, și anume: raportul de constatare medico-legală nr. 2668 din 10.06.2014 (vol. I, f.d. 11), procesul-verbal de recunoaștere a obiectelor din 09.06.2014, prin care se constată că partea vătămată a recunoscut bunurile care i-au fost sustrate (vol. I, f.d. 46), procesul-verbal de recunoaștere a persoanelor din 09.06.2014, prin care se constată că partea vătămată la recunoscut pe Rusnac S. ca fiind una din persoanele care l-au atacat (vol. I, f.d. 51), concluzie pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin.

Tot aici, instanța de recurs susține aprecierile instanței de apel, care a considerat că, apărarea eronată a interpretat probele administrate, or declarațiile părții vătămate nu conțin careva contradicții esențiale ce ar influența realitatea evenimentelor petrecute, mai mult ca atât ele corespund și cu declarațiile date de inculpatul Rotaru A., care a recunoscut cele imputate și a relatat circumstanțele de fapt în care a fost săvârșită infracțiunea, din care rezultă că inculpatul a avut implicare directă la săvârșirea infracțiunii incriminate.

În continuare, referindu-se la argumentul invocat de către apărare, precum că inculpatul Rusnac S. poate fi achitat, deoarece partea vătămată nu are nicio pretenție față de ultimul, instanța de recurs menționează că, în situația dată atitudinea părții vătămate față de inculpat, cât și de fapta comisă de către acesta, nu poate fi temei de achitare a inculpatului de săvârșirea infracțiunii comise, aceasta poate doar influența la individualizarea pedepsei stabilite pentru săvârșirea faptei prejudiciabile.

Prin urmare, statuînd asupra faptului că recurentul nu a invocat careva argumente temeinice privitor la pretinsa eroare admisă de către instanțe la examinarea cauzei date, instanța de recurs nu este în drept să completeze textul recursului cu argumente în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, recursul urmînd a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8.2. Cît privește recursul declarat de inculpatul Rotaru A., instanța de recurs îl consideră ca fiind declarat peste termen din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este declarat peste termen.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Conform materialelor dosarului, decizia instanței a fost pronunțată integral la 02 noiembrie 2015 în prezența procurorului, avocatului Gorea T. și inculpaților Rusnac S., Rotaru A., Chindeacov V., fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată (Vol. III, f.d. 57). Inculpatul în aceeași zi a primit copia deciziei integrale (Vol. III, f.d. 78), ceea ce a constituit o posibilitate reală de a declara recurs de către inculpat, în termenul stabilit de lege.

Prin urmare, instanța de recurs consideră necesar de accentuat că potrivit legislației procesual penale în vigoare termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel curge din momentul pronunțării integrale a acesteia, aceasta fiind regula generală aplicabilă de către toți participanții la proces.

Însă, excepție de la această regulă, este atunci cînd inculpatul se află în stare de arest la momentul pronunțării hotărîrii motivate, în această situație termenul de declarare a recursului curge din momentul recepționării de către acesta a deciziei integrale.

În atare împrejurări, instanța de recurs remarcă că în speța dată, termenul de declarare a recursului curge din momentul recepționării deciziei integrale a instanței de apel de către inculpat, adică din 02 noiembrie 2015 și expiră la 03 decembrie 2015, aceasta fiind considerată ultima zi de declarare a recursului ordinar.

Astfel, în speța dată toate cererile de recurs care urmau a fi declarate, atît de inculpat cît și de alți participanți la proces, trebuiau a fi depuse în interiorul termenului de 30 de zile, adică pînă la 03 decembrie 2015, inclusiv.

Subsidiar celor indicate mai sus, este important de a menționa că **termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ**, în sensul că depășirea lui atrage decăderea

din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar.

Reieșind din circumstanțele menționate, se indică că recursul depus de către inculpatul Rotari A. la 30 martie 2016, este considerat de către instanța de recurs ca fiind tardiv, deoarece acesta a fost depus peste termenul de 30 de zile prevăzut de legislația penală.

Raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 422, 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, rezultă că recursul declarat de către inculpatul Rotari A. este inadmisibil, deoarece este declarat peste termen.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Stoianova Olga în numele inculpatului Rusnac Serghei și de inculpatul Rotaru Alexei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2015, în cauza penală privindu-i pe *Rusnac Serghei Fiodor* și *Rotaru Alexei Alexei*, din motiv că recursul inculpatului Rotaru Alexei este declarat peste termen, iar recursul avocatului Stoianova Olga este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 07 iulie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru